

2

Porter

Deň prvý • 23.24

„Mám ísť s tebou hore?“

Sedeli v zaparkovanom aute pred Porterovým domom na Wash Avenue. Nash nohou držal plyn, aby Connie nezdochol motor. S príchodom noci sa výrazne ochladilo.

Porter pokrútil hlavou. „Chod' domov a oddýchni si. Ráno sa do toho pustíme.“

Forenzní technici motorovými pílamy vyrezali ňad okolo mŕtveho dievčaťa. Potom veľký kus rozlámali na menšie, ktoré naložili do vedier a odniesli do laboratória na analýzu. Telo dievčaťa putovalo do márnice na identifikáciu. Keď Porter a Nash odchádzali, uniformovaní policajti ešte stále prehľadávali park, ale zatiaľ nič nenašli. Clair sa ponúkla, že zostane a prezrie si záznam z jedinej bezpečnostnej kamery umiestnenej pri vstupe do parku. Ani nevedela, čo hľadá, a Porter jej nevedel poradiť nič iné, len aby v záznamoch z posledných troch týždňov hľadala čokoľvek nezvyčajné, najmä po pracovnom čase. Park sa po zotmení zatváral a s výnimkou niekoľkých pouličných svetiel umiestnených na najrušnejších miestach tam vládla tma. Pri lagúne neboli žiadne svetlá, ale každý, kto by tam prišiel po zotmení, musel byť nápadný.

„Len čo sme prišli k lagúne...“ začal Porter.

Nash ho zastavil. „Nemusíš mi nič vysvetľovať. Je to v poriadku.“

Porter mávol vo vzduchu rukou. „V poslednom čase som toho veľa nenaspal. Vlastne odkedy Heather zomrela. Vždy keď vojdem do nášho bytu, cítim sa strašne osamelo. Stále čakám, že vyjde zo svojej izby alebo že príde zvonku s taškami plnými potravín, ale to sa už nestane. Nechcem sa stále pozeráť na jej polovicu postele a zakaždým ju nájsť prázdnu. Nechcem sa pozeráť na jej zubnú kefku v kúpeľni, ale zároveň sa nedokážem prinútiť vyhodiť ju. Rovnaké je to aj s jej oblečením. Asi pred týždňom som chcel takmer všetko zabaliť do škatúl a odnieť do charity. Po prvej blúzke som musel prestať. Ako som preberal oblečenie, zrazu bolo všade cítiť jej vôňu, takmer akoby sa na chvíľu vrátila. Viem, že sa s tým musím vyrovnáť, ale neviem, či to dokážem.“

Nash vystrel ruku a stisol priateľovi rameno. „Dokážeš. Pôjde to, daj tomu čas. Nikto ťa nesúri. Len si pamätaj, že máš nás. Ak budeš niečo potrebovať, stačí povedať.“ Nash nervózne pohladil volant, nahmatol odlepený kus umelej kože a potiahol zaň. „Možno by ti pomohla zmena. Zčať niekde inde odznova.“

Porter pokrútil hlavou. „Nemôžem. Našli sme toto miesto spolu. Je to môj domov.“

„Čo tak dovolenka?“ navrhol Nash. „Máš jej dosť.“

„Áno, možno.“ Porter zdvihol zrak k prednej stene bytového domu. Nechystal sa odtiaľ odísť. Určite nie v najbližšom čase.

Dvere chevroletu sa so zavrzganím otvorili, keď Porter chytil kľučku a vystúpil. „Ježiš, to je kosa.“

„Je čas vytiahnuť čižmy a whisky.“

Porter dvakrát zaklopal na strechu auta. „Keď sa s ním trochu pohráš, mohlo by to byť úžasné auto.“

Nash sa naňho usmial. „O siedmej v konferenčnej miestnosti?“

„Áno, o siedmej.“

S tým odišiel.

Porter sa ešte chvíľu obzeral za Nashovým odchádzajúcim autom a potom zamieril do malého foyeru domu. Musel sa pritom opatrne vyhýbať zamrznutým psím výkalom na schodoch. Pre-

šiel okolo poštových schránok a zamieril hore schodmi. Ak mal na výber, výťahom nešiel. Keď vstúpil do bytu, privítali ho zmiešané pachy tucta rôznych jedál prinesených z donášky. Najhorší zápach sa šírila z hromady škatúl od pizze na kuchynskom stole a naplnil vzduch pachom syra a starej salámy.

Porter si prehodil kabát cez operadlo stoličky, vošiel do spálne a rozsvietil svetlo.

Posteľ a dva nočné stolíky stáli odsunuté v zadnom rohu.

Na stene nad miestom, kde pôvodne stáli, viseli fotografie, poznámky, výstrižky z novín a lepiace lístky. Niektoré boli zviazané šnúrkou. Keď Porterovi došla šnúрка, použil na ich spojenie čierne fixku.

Tu bolo všetko, čo sa dozvedel o OV4 alebo Ansonovi Bishopovi, alebo Paulovi Watsonovi. Všetci boli jedna a tá istá osoba. Mal podrobnosti o Bishopových zločinoch, ale predovšetkým sa zamerl na to, kam mohol Bishop utiecť.

V rohu spálne ležal na zemi notebook, ktorého obrazovka jasne žiarila. Porter ho zdvihol, aby preskúmal displej. Používal Google Alerts (čo bolo prekvapivo jednoduché aj pre neho, hoci nemal ani základné počítačové zručnosti). Mal ho nastavený tak, že do svojej súkromnej e-mailovej schránky dostával upozornenie o každej zmienke, článku, čomkoľvek o Bishopovi, Watsonovi alebo OV4, čo sa objavilo na internete. Niekedy mu trvalo celé hodiny, kým všetko prešiel, ale aj tak vždy e-maily roztriedil a miesta, ktoré sa v textoch spomínali, si zaznačil na veľkú mapu sveta pripnutú na stene uprostred ostatných poznámok. Boli medzi nimi aj miestne mapy. Desiatky máp každého väčšieho mesta.

Údaje zozbierané za štyri mesiace.

Mapy boli plné špendlíkov. Červené ukazovali miesta, kde Opičieho vraha spozorovali, modré miesta, odkiaľ pochádzal autor článku, žlté adresy ľudí, ktorí boli zavraždení spôsobom typickým pre OV4 alebo ktorí zmizli podobným spôsobom. Opičí dvojníci boli všade. Hoci sa mnohé zo špendlíkov nachádzali v okolí Chicaga, niektoré sa objavili aj v Brazílii alebo dokonca v Moskve.

Porter vzal žltý špendlík a na mape Chicaga našiel lagúnu v Jackson Parku. „Ella Reynoldsová, nezvestná od 22. januára 2015, zrejme nájdená 12. februára 2015,“ zamrmlal si sám pre seba. Nemal dôvod veriť, že za tým stojí Opičí vrah, ale nechal lístok na mieste, kým sa to nevytlúči.

Očné viečka mal ťažké od únavy. Hlava ho ukrutne bolela.

Sadol si na podlahu a začal prechádzať dnešné oznámenia z Googlu. Všetkých stodevätidesiatdeväť.

Keď mu po dvoch hodinách zazvonil telefón, uvažoval, že ho nechá zvonieť, ale potom si to rozmyslel. Ľudia nevolajú o pol druhej v noci, ak nemajú vážny dôvod.

„Porter,“ povedal.

Prečo mal vždy pocit, že jeho hlas znie v noci hlasnejšie? Chvíľu bolo ticho, potom sa ozvalo: „Detektív? Tu Sophie Rodriguezová z oddelenia nezvestných detí. Clair Nortonová mi dala vaše číslo.“

„Čo pre vás môžem urobiť, pani Rodriguezová?“

Opäť nastalo ticho. „Máme ďalšie nezvestné dievča. Myslím, že by ste sem mali prísť, vy a váš partner.“